

A telep

Aludnod kellene. Amikor először olvastam a könyvet, még nem tudtam a pályázatról. Amit elsősorban le kell szögezmem: Nem a nyereségért csinálom. Nem az első helyért, nem is a másodikért. Magamért. Önmagamért. Mindössze azért csinálom, hogy boldogan gondoljak vissza az elmúlt három évre.

Nem. Akarok. Többé. Zokogni.

Én tipikusan az a fajta ember vagyok, aki nem beszél, és nem mutatja ki az érzéseit. Szerintem, ez a gyengeség első jele. Véleményem szerint, mindent magunkba kell folytatni, összegyűjteni a dühöt, haragot, szomorúságot. Ugyanezt tette a nagyapám. Elismerem, ő végül halálra itta magát, de nem ez a lényeg.

Három évvel ezelőtt, amikor 16 éves voltam, egy icike-picike jelentéktelen kis faluban éltünk, valahogy Bács-Kiskun megye határán. A dolgok akkoriban teljesen mások voltak. Először is. Gyűlöltem. Gyűlöltem a szürke hétköznapiakat, a falut, a kora reggeli kakaskukorékolást, a tejes kocsi szirénázó hangját, Ó Istenem! Képzeljétek el, mit tudott csinálni egy 16 éves kamasz ebben a faluban. Igen, jól gondoljátok. Semmit. És igen, lázadtam, mint egy kisgyerek, amikor épp nem kap meg valamit a szüleitől. Ugyanazok a monoton napok. Hat harminc. Anyu szendvicset csinál, bár igen szegényes, csak vaj van a vekniben. Apu kis flaskákba tölti ki az ernyedte szagú háziborát. Kint, a szomszéd épp teregeti ki a régi, szakadt ruháit. Az udvaron, Mógi, a beesett arcú kiskutyám épp a tegnap elrejtett csontját kaparásza ki a földből. Épp indulnék a faluba, mire észbe kaptam, hogy édesapám hiába várom, tudat alatt sejtettem, hogy egy sört felpöccintve a szakadt kanapénkon ül, bámulva a reggeli híreket. No meg persze, jó öreg Trabantunk már hetek óta halott, csak eszi a rozsdát és a por. Útnak indulok, szűk utcáimon, amit én otthonomnak hívok, a telep, ami kihalt az élettől, csak a csövesek zúgását, hánykódását hallani. A második sarkon jobbra, aztán tíz perc séta, és már ott is vagyok hőn szeretett iskolámnál. Ez – ismétlődött nap, mint nap, hónapról hónapra. Apu továbbra is ivott, anyu dolgozik, én meg csak úgy létezem. Néha megkérdezem magamtól: vajon miért?! Mindig, amikor valami bántott, csak sétáltam végtelenül a semmibe, amíg végül a határhoz nem értem. Nem volt ott semmi. És senki. Talán pont ez kellett nekem, talán pont erre volt szükségem. A semmire. Bámultam meredten magam elé, a semmibe, és néztem a ragyogó Napot, ahogy lehunyja szemét, és sötétséget borít a Földre. Próbáltam gondolkozni, agytekervényeim beizzítani. Kimondtam még azt is, amit senkinek sem mertem. Nincs jó gyermekkorom. Szűkösen élünk, néha alig jut kenyér az asztalra, édesanyám alig tartja fent a családot, és én mégis azon gondolkozom, hogy tartsam fent a látszatot, hogy jól megvagyunk?! Jól élünk? Nem tudok már hazudni. Nem megy. Minden tartalékom kifogyott. Nagymamám egykor azt mondta: „Addig örülj lányom, ameddig nem vernek otthon”. Bárcsak vernének. Bárcsak apu törődne velem, vagy csinálna bármit! Minden vágyam, ha egyszer valóban a lányának tekintene. Csak a szörnyet látja bennem. Bármi, bármi az Ég adta világon jobb lenne ennél. De nem, nem adhatom fel, tudom, hogy egyszer valamit tenni fogok, érzem, hogy ennél többre vagyok hivatott.

Amikor haza értem, történt valami. Valami. Nem az, amire vágytam. Nem egy jó dolog, egy Isteni csapás, nem nyertük meg a lottót, amire minden szegény család reménytelenül vágyik.

Ahogy betoppantam lerobbant kis vályogházunkba, már éreztem. Baj van. Nem volt begyűjtva. Hideg volt a ház, és üres. Rideg félelem járta át testem, berohantam a konyhába. Eddigi életem legkétségbeesettebb, legnyomasztóbb percei voltak, amíg az előtérből a konyhába értem.

Édesanyám ott feküdt a földön, a hideg járólapon, összeesve, vérző orral, a teste szinte már felmondta a szolgálatot. Fogalmam sincs, mi történhetett, talán édesapámnak túl sok volt a kevert, és megverhette? Nem, nem, nincsenek rajta bántalmazás jelei. Akkor vajon mi a... fene.. Ekkor láttam meg a nyugtatókat. Minden tudásomat előkotorva, hideg vízbe lefürdetttem mindössze 40 kilós édesanyám, és azonnal tárcsáztam a mentőket. Ahogy a vízbe tettem, éreztem a csontjait, bordái kiálltak az éhségtől. Legsötétebb perceim. Persze, mindenki életében vannak ilyenek, de akkor és ott mintha megszűnt volna a tér-idő kontinuum, és csak arra tudtam gondolni: Miért?! Miattam? Anyu... öngyilkos lett miattam?!

Mire a mentők kiértek, én csak ültem vízköves kis kádunk szélén, egyre csak remegtem. Ha szóltak is hozzám, én nem hallottam a külvilágot. Minden ember életében legalább egyszer azt kívánja, had tekerhesse vissza az időt. Így én is ezt szerettem volna. Gondolatok. Család. Viszony. Szegénység... Nem, nem miattam tette. De... akkor...

Eszeveszettem, mint egy őrült, felrobbantam. Tudtam, hova kell mennem. Úgy tekertem rozoga, összetákoltt biciklim, mintha nem lenne holnap, mintha ez lenne az utolsó napom a földön. De ha tényleg ez az utolsó, akkor kihasználom. A régi érzés, miszerint tennem kell valamit, beigazolódott. Tudtam, hogy édesanyám nem miattam akart öngyilkos lenni-sokkal inkább az apám miatt. Tudtam, hol keressem. Lepukkant poros kocsmá, pont az ilyen embereknek, mint ő. A kezem követte a kézmozdulatait, ahogy felhajtja a kevert, kocsmái mérget és kísérlőnek rá a sört. Ahogy megindultam felé, nem számított mit teszek. Szívós vagyok, ha előnt a düh, nem tudok józanul gondolkodni. Most nem is kellett. Ahogy neki estem, szinte jéggé fagyott a levegő a kocsmában. A csürhe, legalja nép összes szempárja rám tapadt. Tudtam az igazságot. Anyu miatta... akarta megölni magát. Tudom, erőszakkal semmire sem megyek, de ép ésszel sem. Ilyen dolgot nem lehet csak úgy leülni egy laza kis fröccs mellé, és megbeszélni. Ekkor összeszedtem magam. Egyik kezemben a félig eltört sörös pohár, másikkal éreztem apám dobogó nyaki artériáját. NEM! Ha megteszem, nem leszek különb nála. Olyan leszek, mint Ő. Ha fizikálisan nem is, de lelkiileg bántotta anyut, amit sosem fogok tudni neki megbocsájtani. Végül otthagytam a lelkiismeretével együtt megrothadni. Ahogy kiléptem abból a dohos szagú, lepukkant helyről egyből a kórházba siettem.

Sosem imádkoztam. Egyszer sem. Most mégis meg kellett állnom, kilépnem a világból egy pillanatra, és Isten segítségét kérni. A kórház szűk folyosóin végig futva csak az járt az eszemben, hogy életben találjam. Fehér szobák, fehér köpenyes orvosok és nővérek, a halál szaga mindenütt ott motoszkál. Csövek és mindenféle orvosi eszközök álltak ki belőle.

De.

Élt.

Életben volt.

Amikor odaléptem hozzá, már ki volt nyitva a szeme, szelíden rám mosolygott. Akarva-akaratlanul egy könnycseppem legördült, rá a kezeire. Arra a kézre, ami 16 évig értem dolgozott. Értem élt. Beszélni akart, de nem tudott megszólalni. A csend beszélt, hosszú percek keresztül. Ahogyan ott feküdt, gyönyörűnek láttam. Ekkor értettem meg, hogy minden értem volt. Mindent értem tett. Minden egyes nap értem kelt fel, értem ment el dolgozni, hogyha neki nem is-legalább nekem legyen mit ennem. Néztem a kezeit, ahogy a ránctól megfeszült. Kirepedezett bőre az évek során a munkától.

Ettől a naptól minden másként lesz. Mielőtt kiléptem a kórteremből, egy csókot leheltem a homlokára, és azt súgtam neki:

*Szeretlek Anya.
Aludnod kellene...*

Egy új életet teremtettünk magunknak.

Mára már nem lakunk a kis telepen, apró falunkban.

Mára már nincs apám- csak egy anyám van, aki megad nekem mindent, főként a törődést.

Mostanra már jut kenyér az asztalra, nem csupán kevert borra van pénz.

Mostanra már nem szégyenlem azt, aki vagyok, és ahonnan indultam, mert megtanultam értékelni azt, amim van, amivel büszkélkedhetek, az csupán az édesanyám szeretete.

... Már nem egy lerobbant Trabantunk van,

És... amikor haza érek,

Mindig.

Mindig be van gyújtva...

Nos. Amikor bementem a könyvesboltba, körülbelül 2 hónappal ezelőtt, nem ezt a könyvet akartam megvenni. Valahogy a sors akarta így, de amint elkezdtem olvasni, szinte azonnal azonosultam vele. A telep, a telep jelentette nekem azt a pár ezres kis porfészket, ahol ez a történet született, és ahonnan indultam. Ahogy faltam a sorokat, szinte belém nyílalt az az érzés, amit kamaszkoromban éltem át.

Ahogy Kiss Tibor Noé is említi a könyvben, „a múlt mindig kéznél volt.” Három éve, azóta is kísért a múlt, de véleményem szerint, a saját démonjainkkal csak saját magunk küzdhetünk meg. Azzal, hogy ezt most leírtam, kiadtam magamból, szembe szálltam velük. A történetem-amit eddig senkivel sem osztottam meg, súlyokat hagyott bennem, olyan súlyokat, amit ezzel tudtam letépní magamról.

Amióta elköltöztünk, nem jártam azon a helyen. Rettegek tőle. Nem jártam a határban, nem láttam a Naplementét, és még Mógi kutyám sem.

De még mindig érzem a kocsmá dohos, cigarettacsikkektől hemzsegő szagát, hallom a rozsdás Trabant nyikorgó indulását, látom magam előtt a falut, ahogy hajnalban ébred. És látom magam előtt édesapám. Ahogy a kocsmá sarkában, bortól dülöngélve felhajtja... az utolsó kevertjét.

A-jtófélfákba ragadt múlt-illatok,
L-assan derengő szürke hajnalok,
U-tcák sosemvolt tábláin szavak:
D-eazisten, ő most akkor adott
N-ekünk levegőt, fényt, színeket,
O-ltalmat, feloldást vagy csak
D-arabokat adott, melyek nem passzolnak?

K-ellene aludni. Aludni kellene.
E-gy flaska idő jól jönne most,
L-egalább a közöny szökne végre,
L-emosni magunkról a súlyt, azt kellene,
E-mbersorsok, emberhiányok súlyát,
N-emcsak roskadozni a szélben, de
E-gyütt keresni határát az új életnek.